

kun en vis kortere Tid af Aaret, de har altsaa Frihed nok, ønsker maaske slet ikke at holde Ferie, men denne skal alligevel gives og tages.

Uheldig er endvidere en anden af Lovforslagets almindelige Bestemmelser, den, hvori det bestemmes, at Ferien skal gives inden for et bestemt Tidsrum. Det vil medføre en Stivhed, der er lige generende for Arbejdere og Arbejdsgivere.

Hvad Lovens praktiske Gennemførelse angaar, da indeholder Forslaget meget faa Bestemmelser, og heller ikke i Udvalget er der givet fyldestgørende Oplysninger derom. Sikkert er det dog, at Vanskelighederne for Administrationen, til hvem det hele faktisk overlades, vil blive mangfoldige og meget betydelige, og Kontrollen med, at de givne Bestemmelser overholdes, f. Eks. for de uorganiserede Arbejderes Vedkommende, vil blive umulig. Vedrørende Forslagets Virkninger er der allerede gjort opmærksom paa den Stivhed, Systemet vil medføre, og man skal derudover fremhæve de rent økonomiske Virkninger, fra hvilke der under de nuværende økonomiske og erhvervsmæssige Tilstande ikke kan bortses.

Hvor meget Lovens Gennemførelse vil betyde i øgede Udgifter for Erhvervslivet, lader sig ikke helt nøjagtigt opgøre, men tages alle Forhold i Betragtning, derunder den bebudede Ændring i Medhjælperlovens Feriebestemmelser, da kan den ikke anslaaes til mindre end 40—50 Mill. Kr. aarligt. For enkelte Erhvervs Vedkommende kan denne Udgiftsforøgelse overvæltet paa Forbrugerne og vil da give sig til Kende gennem en Forhøjelse af Pris- og Omkostningsniveauet, men andre Erhverv — navnlig Eksporterhvervene — maa selv bære den; deres Vilkaar bliver derved yderligere forringet, og deres Konkurrenceevne i ikke ubetydelig Grad svækket.

Ud fra de her anførte Betragtninger maa Mindretallet anse en Lovgivning som den foreslaaede for uheldig, og man maa derfor modsætte sig Lovforslagets Gennemførelse.

Et andet *Mindretal* (Boeck-Hansen, Victor Larsen og Skjerbæk) kan tiltræde det Princip, som Lovforslaget bygger paa, hvorefter der bør sikres Personer, der har fast Arbejde, en passende Ferie i Aarets Løb, og i Overensstemmelse dermed tilsagde man ved 1ste Behandling af Lovforslaget en velvillig Behandling af dette, om end man straks udtalte Betænkelighed ved, at Reformen blev udstrakt ogsaa til Løsarbejdere. Ved nærmere Overvejelse af Forslaget og under Indtryk af de til Udvalget indkomne Henvendelser fra forskellig Side er Mindretallet blevet bestyrket i, at Forslaget i den foreliggende Skikkelse er alt for vidtgaaende. I Modstrid med, hvad der er fastsat i de af den 20. og 21. internationale Arbejderkonference udarbejdede Konventionsudkast, og hvad der er gældende i en Række Lande, der allerede har Ferielovgivning, sletter det danske Lovforslag næsten fuldstændig Kravet om en vis Tids Arbejde i samme Virksomhed, idet der kun for Landbrugsarbejderne kræves 25 Arbejdsdage i et Aar i samme Virksomhed. Mindretallet maa mene, at Forslaget herefter ikke blot bliver et Forslag om lovordnet Ferie for Personer i fast Arbejde, men ogsaa et Forslag om et Løntillæg paa 4 pCt. for praktisk talt alle Arbejdere, som ikke i Øjeblikket har Ferie med Løn, og Mindretallet kan ikke anse det for en naturlig Opgave for Lovgivningsmagten at medvirke hertil; den meget væsentlige Udgiftsforøgelse, der vil blive en Følge af Lovforslaget, forekommer Mindretallet meget betænkelig, fordi den vil medføre en væsentlig Fordyrelse af Produktionen. Mindretallet har derfor stillet forskellige Ændringsforslag, der sigter til at begrænse Lovforslagets Rækkevidde. Dette gælder navnlig de foreslaaede Bestemmelser om, at det rene Sæsonarbejde paa under 6 Maaneders Varighed falder uden for Lovforslaget og om 4 Maaneders Tilknytning til samme Virksomhed.

Mindretallet har overvejet, om visse mindre Virksomheder, f. Eks. inden for Detailhandelen og det mindre Haandværk, burde undtages fra Feriekravet, men har